

Дока Солъ

40

За милостъ моят азъ — простете!

О, чие, ако вий допрете се до него,
погубвате и мене — пощада! — азъ го любя!

Дока Рюи Томеуъ

Какъ силно любящъ ти!

Хернани

О, моя хубава любовъ! Ти плачешъ? — Не плачи,
Дока Солъ

Дока Солъ

(Къмъ доктъ Рюи Томеуъ.)

О, простете
вий този денъ — и виеще азъ!

Дока Рюи Томеуъ

Следъ него!

Съ останки отъ любовъ, съ приятелство — дори
съ по-силно чувство — не, напраздно мислите
да утолите туй, което не разкъсва?

(Сочи Хернани.)

Единъ мой всичко е! И мене ще остане
да състрадавамъ тукъ! Какво ми бихъ могълъ
съ приятелството ви тогава да направя?

О, гнѣвъ! — Да има мой — студъ, любовъ и тронъ —
а само погледъ, подобно мисленица,
да пращате къмъ мене! — И ниско да проклина
послѣдницето мой — и този чхадень просякъ!
Не, трѣбва още днесъ да свършимъ ние — ний!

Хернани

Азъ вече обещахъ — и ще изпълня.

Дока Рюи Томеуъ

Ний!

(Хернани поднася стъклото до устнитъ си.
Дока Солъ се хвърля въ ръцетъ му.)

Дока Солъ

Покажете ми не! — Послушайте ме двана!

Дока Рюи Томеуъ

Разтворени губи съ е — не мога азъ да кажа.